smutecnireci.cz

Milá rodino, milí přátelé,

děkuji, že tu dnes spolu stojíme pod lipou, v tichu, které Bóža měla ráda.
Děkuji, že neseme její jméno a příběh s láskou a úctou.

Poznal jsem ji skrze vaše vyprávění, skrze smích, který se vám vrací do hlasu, když o ní mluvíte, a skrze drobné detaily, které člověka prozradí víc než velká slova.
Z vašich vzpomínek vystupuje Božena Černá – naše Bóža – vřelá, zvídavá, se smíchem, který uměl spojit i ty, kdo si seděli poprvé vedle sebe.

Narodila se 28. října 1946.
Dětství v Písku, město řeky a kamenného mostu, se do ní zapsalo natrvalo.
Po škole se stala knihovnicí – a nebyla jí jen „podle razítka“.
Byla duší čtenářského klubu, organizovala besedy, dodávala odvahu mladým autorům, aby četli nahlas a věřili, že jejich hlas má místo.
Milovala poezii a regionální historii, drobné fejetony, které voněly bylinkovým čajem, a procházky po nábřeží, kde se myšlenky skládají do řádků skoro samy.

Když si vybavím večery poezie v knihovně, po posledním verši nastalo to zvláštní, křehké ticho.
Bóža se usmála a řekla: „To je to kouzlo slov.“
A člověk věděl, že právě proto to všechno dělá – aby se slovo stalo mostem mezi námi.

Zanechává po sobě dceru Kláru, syna Tomáše a tři vnoučata – Elišku, Matyáše a Sofii.
Když o vás mluvila, neříkala to „obecně“.
Vždycky byl v řeči drobný obrázek: dopis v aktovce, záložka v knize, hrnek čaje po návratu domů.

Její knihovna měla otevřené dveře – a stejně otevřené bylo i její srdce.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Bóža věřila ve vzdělání pro všechny, v laskavost každého dne a ve sdílenou radost z kultury.
Nepotřebovala velká gesta.
Stačil lístek s pozvánkou, doporučená knížka, jedno místo navíc v kruhu posluchačů.
A my víme, co nám bude chybět nejvíc: její schopnost potěšit drobnostmi, ta nenápadná péče, která dělala z běžného dne svátek.

Dnes ukládáme její urnu do země.
Nepropadáme však jen smutku.
Chceme oslavit život, který měl rytmus řeky a vůni bylinek, světlo čtenářské lampy a zvuk smíchu, co se přenáší z člověka na člověka.
Co pro nás zůstává, je jednoduchý úkol: pokračovat v tom, co začala.
Podat dál knihu.
Pozvat někoho nového mezi sebe.
Nejprve naslouchat – a až potom mluvit.

Až urnu uložíme, přečteme krátký úryvek z její oblíbené knihy.
Ne jako tečku, ale jako most.
Protože Bóža věděla, že slova nás mohou doprovázet, když už kroky nemohou.

Bóžo, děkujeme.
Za ticho po posledním verši.
Za smích, který nás spojil.
Za odvahu mladým, trpělivost unaveným a místo pro každého, kdo zaklepal.

Ať odpočíváš v pokoji.
Ať nás tvoje kouzlo slov učí dál žít laskavě, zvědavě a spolu.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz